

เบญจ์ออกจะนึกพิศวงในสายตาของญาติสาวของเขาอยู่เหมือนกัน ต่อมาเมื่อเดินเข้าไปในห้อง และได้เห็นกางเกงขาวาวตัวหนึ่งพาดไว้อย่างเรียบร้อยที่ราวพาดผ้าซึ่งเขาทำขึ้นเองอย่างง่าย ๆ คือใช้ไม้ท่อนยาวเกลาให้ลบบเหลี่ยมและหมดเสี้ยนท่อนหนึ่ง วางพาดเข้ากับขอบรับสองอัน ที่ตอกยื่นออกมาจากไม้คร่ำนั้นแหละ เบญจ์จึงได้รู้ว่า สิริ้งอยากจะทำเขาว่า

‘.. รุ่งซุนกางเกงให้แล้วนะ พี่เบญจ์..’

แต่ที่สิริ้งยังไว้ มิได้เอ่ยถ้อยคำเหล่านั้นออกมา ก็เพราะว่ามารดาของหล่อนนั่งอยู่ด้วยนั่นเอง ถึงแม้ว่านางสุดใจจะโศกปราศรัยกับเขาอย่างสม่ำเสมอ ก็เป็นเพราะนางเห็นว่าเขาเป็นญาติ แต่สำหรับสิริ้งบุตรของนางนั้น นางสุดใจได้คิดถึงความเป็นญาติและความเป็น ‘ชายหนุ่ม’ และ ‘หญิงสาว’ ของเขาและหล่อนควบคู่กันไปด้วย นางสุดใจยินยอมให้สิริ้งพูดคุยกับเขา แต่มีข้อแม้ว่า จะต้องมิบุคคลที่สามอยู่ด้วย และครั้งแรกที่สิริ้งแสดงความเอื้อเฟื้อด้วยการนำเอาเสื้อเชิ้ตที่กระดุมขาดของเขาไปติดกระดุมให้ นั้น เบญจ์ได้ยินนางสุดใจให้ออวาทแก่บุตรของนางว่า

“ไอ้เรื่องจะพูดจาปราศรัยกันบ้างนะ แม่ไม่ว่า หรือให้เขาหยิบยืมเครื่องใช้ไม้สอยในบางครั้งก็ยังไม่พอทำเนา แต่ที่เราจะเอื้อเขาถึงขนาดเอาเป็นธุระเรื่องเสื้อเรื่องผ้า การกินการอยู่ของเขาด้วยนั้น มันเกินงามไป เขาก็รู้ตัวอยู่แล้วว่า เป็นคนอาศัยเหมือนเรา ต่างคนก็ต่างต้องช่วยตัวเอง เอาเวลาที่จะไปทำให้เขาเคยตัวนี้ มาช่วยแม่สอยเสื้อหาเงินช่วยตัวเราเองจะดีกว่า”

เบญจ์ไม่อาจจะตำหนินางสุดใจได้ เพราะนางก็คิดถูกไปตามทางของนาง เพราะนอกจากอาหารสองมือ และค่าขนมสำหรับ ‘หลาน’ ที่ยังต้องศึกษาอยู่แล้วนั้น ทุกคนก็จะต้องชวนขววยหาเงินมาไว้เป็นค่าใช้จ่ายส่วนตัวของตนเองทั้งสิ้น

“จะเบิกจากกงสีเสียทุกอย่าง ไม่ได้นะยะ เลี้ยงคนตั้งสิบกว่าคนยังงี้ก็ต้องจ่ายเดือนหนึ่งเป็นหมื่นๆ อยู่แล้ว จะต้องรู้จักช่วยตัวเองกันบ้าง”

คุณชิตเคยพูดลอยๆ โดยมีได้เจาะจงว่าพูดกับใครดังนี้ เมื่อเบญจ์ได้ยิน เขาก็คิดว่าเธอพูดของเธอถูกอีกเหมือนกัน แต่คำพูดของแม่สุดใจก็ดี หรือของคุณชิตก็ดี ก่อให้เกิดความรู้สึกอันคล้ายคลึงกันแก่เบญจ์ กล่าวคือ ทำให้เขารู้สึกว่าอากาศรอบตัวของเขานั้น มันเพิ่มน้ำหนักมากขึ้น ยิ่งความอึดอัดให้เกิดขึ้นไม่น้อย และในขณะที่เดียวกันนั้น ก็ทำให้เกิดความปรารถนาที่จะทะยานขึ้นสู่ที่สูง เพื่อจะให้พ้นจากน้ำหนักที่กดดันนั้นด้วย

เบญจ์ หยิบกางเกงตัวนั้นขึ้น พิจารณาดูตรงเนื้อผ้าส่วนที่อยู่เหนือเข่าขึ้นมาเล็กน้อย ซึ่งเมื่อสองวันก่อนนี้ มันเป็นรอยไหม้จากไฟบุหรี ซึ่งเพื่อนคนหนึ่งทำตกลงบนกางเกงของเขาโดยมิได้ตั้งใจ แต่บัดนี้รอยไหม้นั้นได้ถูกซุนไว้อย่างเรียบร้อยประณีต จนเมื่อมองดูผาดๆ ก็เห็นเรียบสนิทราวกับเป็นเนื้อเดียวกัน บอกถึงความตั้งใจทำของผู้ซุน

สิริ้งมิใช่บุตรประเภทที่ร้อนที่จะส่งเสียงเถียงมารดา เมื่อมารดาพูดสิริ้งก็นิ่งฟัง แต่ก็ปรากฏว่า เสื้อกางเกงแต่ละชิ้นของเบญจ์ ก็ยังคงได้รับการดูแลซ่อมแซมเป็นอย่างดีเสมอมา ตัวเบญจ์เองนั้นถึงแม้ว่าจะรู้สึกกระอักกระอ่วนไม่ชอบใจ เพราะคอยสะกิดใจนึกถึงคำพูดของนางสุดใจอยู่ แต่เพราะเหตุว่าเขาเป็นผู้ชาย ไม่มีความสามารถในเรื่องงาน อันเกี่ยวกับการใช้ฝีเข็ม ประกอบกับเสื้อผ้าของเขานั้นก็มีจำนวนจำกัด คือได้รับอนุญาตให้ตัดได้เพียงปีละสองชุด เบญจ์ก็จำเป็นที่จะต้องทำ ‘เอาหูไปนาเอาตาไปไร่’ เสีย กับการ ‘แอบดื้อ’ ของสิริ้ง

คุณประมุข มเหศวร นั้นเป็นบุตรชายคนเดียวของ พระยามเหศวรวิทย์พัฒน์ บรรดาญาติพี่น้องพากันพูดว่า ถ้าหากว่าสมัยนี้จะยังคงมีการแต่งตั้งยศฐานบรรดาศักดิ์กันอยู่เช่นสมัยก่อนแล้วไซ้ร้ คุณประมุขก็คงต้องได้เป็นพระยา เช่นเดียวกับท่านบิดาโดยมิต้องสงสัย คุณประมุขรับราชการมาตั้งแต่เพิ่งกลับมาจากต่างประเทศ โดยนำปริญญาวิชาการบัญชีชั้นสูงติดตัวกลับมาด้วย ต่อมาเมื่อประมาณสามปีมานี้เอง คือเมื่อคุณประมุขอายุได้ครบสี่รอบ คุณประมุขก็เกิดเห็นอภัยนายต่องานราชการที่ทำอยู่นั้น จึงลาออกมาทำการค้า โดยการลงทุนร่วมกับสหายนี้อีกสองคน ตั้งบริษัท ‘สามสหายนี้อัดดี’ ขึ้นมา ดำเนินงานรับจ้างตรวจบัญชีแผนกหนึ่ง และเป็นตัวแทนส่งสินค้าจากต่างประเทศเข้ามาจำหน่ายอีกแผนกหนึ่งด้วย คุณประมุขนั้นนับว่าเป็นผู้ที่ ‘สืบทอดาน’ ของความเป็น ‘ผู้ดีเก่า’ มาเต็มตัว คือมีความห่วงใยรักใคร่ในพงศ์พันธุ์และข้าทาสบริวารของตน ดังนั้นเมื่อกิจการงานเจริญก้าวหน้าถึงขั้นที่เรียกว่า ‘เหลือกินเหลือใช้’ แล้ว คุณประมุขก็เที่ยวออกกวาดเอาญาติจันๆ ที่ปราศจากผู้อุปถัมภ์คำจุนเข้ามาเลี้ยงดูไว้ในบ้าน ส่วนญาติคนใด ที่มีการทำมาหากินเป็นหลักเลี้ยงชีพอยู่ดีแล้ว คุณประมุขก็ให้ความช่วยเหลือเขาด้วยเงินทองบ้างเป็นครั้งคราวที่มีความจำเป็น หรือไม่ก็อนุเคราะห์เกื้อกูลในทางอื่นบ้าง สุดแต่ความจำเป็นของคนผู้นั้น ด้วยเหตุนี้ ถ้าจะพูดว่าคุณประมุขเป็นร่มโพธิ์ร่มไทรของสกุล ‘มเหศวร’ และผู้เกี่ยวดองกับสกุลนี้ ก็จะไม่ผิดเลย

คุณประมุข รู้จักกับญาติผู้ร่วมสกุลเดียวกัน หรือผู้ที่เข้ามามีความเกี่ยวข้องกับคนในสกุลทุกคน จำหน้า และเรียกชื่อเขาเหล่านั้นได้อย่างแม่นยำทุกคน ตรงกันข้ามกับบุตรชายหญิงของท่าน คือมณฑิร และมณฑิรา หรือ ‘คุณเอ และ คุณบี’ กลับไม่มีความสนใจที่จะจดจำหน้าตา หรือชื่อเสียงของบรรดาญาติทั้งหลายเลย นอกจากคนที่คุ้นเคยกันจริงๆ เท่านั้น

“โอ๊ย ญาติพี่น้องของเราจะยุบยับยังกะมด” คุณบีว่าอย่างนี้ “ใครจะไปจดจำได้หัวดีไหวกันล่ะคะ”

สิริรุ่ง เป็นญาติกับคุณประมุขโดยทางบิดาของหล่อน กล่าวคือ ท่านเจ้าคุณมหิศวราช มีพี่น้องร่วมบิดาเดียวกันหลายคน ปู่ของสิริรุ่งก็เป็นน้องชายต่างมารดาคนหนึ่งของท่านเจ้าคุณ ส่วนเบญจนั้นเกี่ยวข้องกับคุณประมุขทางมารดา คุณตาของเขา เป็นน้องชายร่วมบิดาของท่านเจ้าคุณมหิศวราชด้วยเช่นกัน แต่คนละมารดากับคุณปู่ของสิริรุ่ง บิดามารดาของเบญจ เสียชีวิตไปด้วยโรคระบาดตั้งแต่เบญจอายุได้เพียงสิบห้าปี ด้วยความมีมานะไม่ยอมบอกรับหน้าเข้าไปขอพึ่งพาผู้ใด เบญจก็รวบรวมทรัพย์สินของบรรดามีที่บิดามารดาทิ้งไว้ ให้เป็นมรดกนั้นขายเสีย แล้วก็ไปอยู่กับ ‘หลวงลุง’ ภิกษุชราผู้เป็นญาติกับบิดาที่วัด ประณิบัติท่านเพื่อแลกกับข้าวสองมือ และใช้เงินที่ได้จากการขายสมบัติอันบิดามารดาทิ้งไว้ให้ นั้น ในการศึกษาเล่าเรียนตลอดมา จนกระทั่งคุณประมุขสืบทราบและติดตามไปพบตัวเข้า จึงได้นำตัวมาอยู่กับท่านด้วย ซึ่งก็ประจวบกับเป็นเวลาการเงินทองของเบญจใกล้จะหมดลงพอดี หลวงลุงสนับสนุนให้เขามาอยู่กับคุณประมุขเพื่ออนาคตของเขาเอง ด้วยเหตุนี้ เบญจจึงได้กราบลาหลวงลุง เข้ามาอยู่ในความอุปถัมภ์ของคุณประมุขนับแต่นั้นมา คือตั้งแต่เขาเพิ่งจะสอบเข้าเป็นนักศึกษา ในแขนงรัฐศาสตร์ของมหาวิทยาลัย มีชื่อแห่งหนึ่ง

สิริรุ่ง เข้ามาอยู่ในบ้านของคุณประมุขก่อนเบญจ โดยคุณประมุขบอกกับนางสุดใจว่า

“เออ ยายสิริรุ่งนี่มันก็อายุอานามรุ่นราวคราวเดียวกับยายบีของฉัน ขอให้ฉันเอาไปไว้เป็นเพื่อนเล่นกับยายบีเถอะ”

ครั้นเมื่อสิริรุ่งเข้ามาอยู่ในบ้าน ‘มหิศว’ เข้าจริงๆ สิริรุ่งก็รู้สึกว่าคุณบีกับหล่อนนั้น ดูไม่มีทางที่จะเป็นเพื่อนกันได้เลย เพราะเหตุว่าคุณบีเธอมีเพื่อนของเธออยู่แล้วมากมาย แต่ละคนล้วนแล้วเป็นธิดาของผู้มีอันจะกิน เมื่อเวลาที่คุณบีชวนเพื่อนๆ มาบ้าน สิริรุ่งซึ่งเฝ้ามองอยู่ห่างๆ ก็รู้สึกเหมือนกับว่า มันเป็นงานชุมนุมชนิดพบของเหล่านางฟ้านางสวรรค์นั้นทีเดียว นางมนุษย์อย่างหล่อนนั้นหรือจะอาจหาญเข้าไปร่วมด้วยได้ ประกอบทั้งคุณชิตยังได้หมั่นกล่าววาจา เป็นเชิงเตือนให้สิริรุ่งสำนึกถึงฐานะของตนอยู่บ่อยๆ ว่า

“นั่นเธอเป็นลูกท่าน เรานะ ถึงจะเป็นญาติ แต่ก็ยังเป็นเพียงผู้อาศัยนะจ๊ะ จะทำอะไรละก็ควรต้องรู้จักเจียมตัว จะทำตัวดีเสมอกับคุณบี ถือว่าเป็นหลานท่านไม่ได้”

ด้วยเหตุนี้ สิริรุ่งจึงเก็บตัวอยู่แต่เฉพาะที่พักอาศัยของหล่อน จะอย่างไรก็ตามไปที่ตึกใหญ่ ก็แต่เฉพาะในเวลาที่มีงานใหญ่ และคุณชิตเรียกตัวหล่อนไปเป็นลูกมือ ในการจัดตกแต่งบ้านบ้าง จัดดอกไม้บ้าง หรือจัดภาชนะเครื่องใช้บ้างเท่านั้น แต่แรกนั้น คุณชิตเคยมอบหน้าที่ให้สิริรุ่งดูแลปัดกวาดห้องส่วนตัวของคุณบี แต่วันหนึ่งเมื่อคุณประมุขผ่านมา เห็นสิริรุ่งกำลังคลานอยู่พื้นห้อง ท่านก็ออกคำสั่งห้ามมิให้หล่อนทำหน้าที่นั้นอีกต่อไป

“เด็กมันต้องเรียนหนังสือ พี่ชิตอย่าให้มันทำงานเลย” ท่านบอกกับคุณชิต “ผู้คนในบ้านมีออกมมเถไป มอบให้ใครทำก็ได้นี่ ยายรุ้งมันจะได้มีเวลาดูหนังสือหนังสือของมัน”

สิริรุ่ง กลายเป็นคนไม่มีหน้าที่ประจำไปด้วยเหตุนี้ หน้าที่ของหล่อนที่มีต่อ ‘คุณลุง’ ก็คือ จะต้องนำสมุดรายงานการเรียนของหล่อนไปให้ท่านดู ทุกครั้งที่ได้รับมาจากครู คุณประมุขจะตรวจดูเปอร์เซ็นต์ที่หล่อนสอบได้ในวิชาแต่ละวิชาอย่างละเอียดลออ แล้วท่านก็จะส่งคืนให้ ชมว่า

“เออ แกนี่เรียนดี.. ดีแล้วละ เรียนต่อไปนะ อย่าเลิกเสียกลางคันต่อไปเมื่อมีงานมีการทำเป็นหลักเป็นฐานละก็ จะได้เป็นที่พึ่งของแม่ของตัวเอง แล้วก็ของวงศาคณาญาติต่อไป”

ถ้าหากว่าครั้งใดเปอร์เซ็นต์ในการสอบของหล่อนขึ้นสูงเป็นที่พอใจของท่าน และถ้าหากว่าท่านมีเงินอยู่ใกล้มือ คุณประมุขก็จะ ‘ตกรางวัล’ ให้เป็นเครื่องชูกำลังใจในอันที่จะให้ตั้งใจเรียนเสมอไป

เบญจเองก็ได้รับความสนใจจากคุณประมุขไม่แตกต่างจากสิริรุ่ง และเขาค่อนข้างจะได้ใกล้ชิดกับท่านมากกว่าสิริรุ่งเสียอีก เพราะเบญจมีหน้าที่ที่จะต้องเก็บรวบรวมเอกสารบางอย่างของท่านใส่แฟ้ม และจัดแฟ้มเหล่านั้นให้เป็นระเบียบ บางครั้งท่านยังใช้ให้เขาทำหน้าที่เลขานุการคือพิมพ์จดหมายตามคำบอกของท่านอีกด้วย

“แกทำงานละเอียดรอบคอบดี” คุณประมุขชมเบญจ แล้วก็ชวนที่เล่นที่จริงว่า “อยากไปเป็นมันทำไม นายอำเภอ นะ จบแล้วมาทำงานกับลุงดีกว่า”

เบญจก็ได้แต่ยิ้ม แต่เขารู้้อยู่แก่ใจดีว่า ปณิธานที่เขาตั้งไว้นั้น มันงอกรากฝังลึกลงไปใใจเสียแล้ว โดยไม่มีวันจะอ่อนโอนคลอนแคลนได้... ปณิธานที่จะต้องถืบตัวเองให้สูงขึ้นให้จงได้ อย่างน้อยก็ให้มีเกียรติพอที่คนในสกุล ‘มเหศวร’ จะพูดถึงเขาด้วยความชื่นชมและเต็มใจว่า

‘อ้อ คุณเบญจ บวรรัตน์นะหรือ แม่ของเขาเป็นมเหศวรนะ’ ดังนี้

เบญจล้างหน้าล้างตา หวีผมใหม่ แล้วก็ลงจากเรือนพักไปอีก มิได้อยู่ดูหนังสือ เพื่อเตรียมตัวสอบดังที่เขาบอกแก่นางสุดใจและสิริรุ่งไว้ นั้น เขาบอกกับตัวเองว่า เขาจะต้องไปดูว่าคุณประมุขมีอะไรที่จะใช้เขาบ้าง แต่ลึกลงไปใใจนั้น เบญจรู้ดีว่าเหตุผลที่แท้จริง ที่ทำให้เขาอยากไปตึกใหญ่ นั่นคืออะไร

สิริรุ่งยังนั่งอยู่ที่เดิม แต่มารดาของหล่อนมิได้อยู่ตรงนั้นด้วย เบญจจึงเดินเข้าไปหยุดยืนอยู่ข้างลูกกรง กล่าวกับหล่อนว่า

“ขอบใจนะ รุ่ง”

แล้วก็เดินเลยผ่านไป ก้าวเดินไปตามถนนซึ่งนำไปสู่ตึกใหญ่ ขึ้นทางบันไดหลัง ผ่านห้องกลางอันกว้างใหญ่ไปยังห้องทำงานของคุณประมุข ซึ่งอยู่ทางด้านขวามือห้องหน้าสุด อันมีทางเดินเป็นยกพื้นโดยเฉพาะ ติดต่อมาจากประตูบานใหญ่ด้านหน้า มีราวกันมาตลอด ทางเดินนี้ผ่านหน้าห้องทำงานแล้วก็เลยไปยังห้องรับแขกส่วนตัวของคุณประมุข หักเป็นรูปตัวยูมากขึ้นยกพื้นกว้าง ซึ่งใช้เป็นที่รับประทานอาหารด้วย ดังนั้นห้องกลางซึ่งกว้างใหญ่ใช้เป็นห้องนั่งเล่นและรับแขกทั่วไปนั้น จึงอยู่ในระดับที่ต่ำลงไปกว่าห้องอื่น ส่วนบันไดขึ้นชั้นบนนั้น พอเข้าประตูหน้ามาก็อยู่ทางขวามือเลยทีเดียว สำหรับพวกคนรับใช้ ก็มีบันไดขึ้นทางด้านหลังต่างหากอีกทางหนึ่ง

อันที่จริง เบญจน่าจะเดินขึ้นทางที่รับประทานอาหาร เลี้ยวเลียบผ่านห้องรับแขกส่วนตัว ของคุณประมุขมายังห้องทำงาน แทนที่จะเดินตัดห้องกลางแล้วมาขึ้นทางยกพื้น ซึ่งติดต่อกับประตูอันเปิดไปสู่ลานหน้าตึกนั้น แต่อาจจะเป็นสีเขียวอ่อนสดใส ที่กรายผ่านแวบไปมา อยู่ ณ เนินลานหน้าตึก ซึ่งเขามองเห็นผ่านทางหน้ากระจกบานกว้างซึ่งมีม่านบางพริ้วชิงกันไว้นั้นก็ได้ ที่เป็นแรงดึงดูดทำให้เบญจก้าวเท้าเดินดุ่มมาทางนั้น โดยมีได้รื้ออหุดคิด

เขาก้าวขึ้นสู่ยกพื้น ด้วยบันไดกว้างและเตี้ยสองชั้นนั้น แล้วก็หยุดนิดหนึ่ง ตามองเลยประตูหน้าที่เปิดกว้างนั้นออกไป เสียงสำรวลสรवलสันต์ทั้งอ่อนใสและทุ้มห้าวดังประสานกันเข้ามา เบญจแม้ริมฝีปากดวงตาเปลี่ยนไป เขาระบายลมหายใจ ดังจะผ่อนให้ความรู้สึกที่ประดังกันขึ้นมาอัดแน่นอยู่ในทรวงอกนั้น ระบายออกมาเสียบ้าง แล้วก็ก้มหน้าเดินเลี้ยวไปตามยกพื้น ไปยังห้องทำงานของคุณประมุข ยกมือขึ้นเคาะประตูสองสามครั้ง แล้วจึงเปิดเข้าไปข้างใน

มีงานซึ่งทำค้างวางอยู่บนโต๊ะที่เบญจไม่กล้าแตะต้อง เขาเพียงแต่เก็บเอกสารที่คุณประมุขวางไว้ ในกระเบลวดเข้าใส่แฟ้ม เพราะเป็นที่รู้จักกันอยู่แล้ว งานใดที่คุณประมุข วางไว้กระเบนี้แล้ว ก็เป็นหน้าที่ ที่เบญจจะต้องแยกใส่แฟ้มเก็บไว้ให้เป็นที่ เบญจกำลังบิดลิ้นชักตู้เก็บเอกสารอยู่ คุณประมุขก็เปิดประตูห้องทำงานเข้ามา

“อ้าว ตาเบญจ”

ท่านทักอย่างอารมณ์ดี เมื่อเห็นเบญจ “ข้างหน้าตึก เขาสนุกกันหนุ่มๆ สาวๆ แก่ไม่ออกไปสนุกกับเขาด้วยหรือหรือ”

เป็นคำถามที่ตอบยาก และก็ไม่ว่าจำเป็นที่จะต้องตอบด้วย เบญจจึงเพียงแต่ยิ้ม คุณประมุขเดินไปที่โต๊ะ พุดต่อไปว่า

“แกอยู่ก็ดีเหมือนกัน ลุงมีจดหมายฉบับหนึ่งจะให้พิมพ์ ร่างเอาไว้แล้ว ภาษาอังกฤษนะ”

ตรงมุมห้องตรงกับประตูทางเข้านั้น มีโต๊ะสำหรับพิมพ์หนังสือตั้งอยู่พร้อมด้วยเครื่องพิมพ์ทั้งไทยและอังกฤษ เบญจรับกระดาษร่างจดหมายจากคุณประมุข แล้วก็เดินไปยังโต๊ะที่ตั้งเครื่องพิมพ์ภาษาอังกฤษ นั่งลงหยิบกระดาษจดหมายอันมีตรา ‘สามสหยาสามัคคี’ ประทับที่หัวกระดาษ บ่อนใส่เครื่องพิมพ์พร้อมด้วยกระดาษคาร์บอนสำหรับสำเนาร่าง แต่เขายังไม่ทันจะลงมือพิมพ์หนังสือ ประตูห้องทำงานก็เปิดออก ร่างขาวผ่องในเสื้อสีกำมะลิสดใสก็เดินเข้ามา

“แหม ขยันจริงนะเบญจ”

หล่อนทักเบญจก่อน แต่มิได้หยุด หรือยิ้มกับเขาเสียด้วยซ้ำไป หากเดินเลยไปยังคุณประมุข กล่าวกับท่านด้วยเสียงออดอ้อนอเลาะตามแบบของ ‘ลูกรัก’ ว่า

“คุณพ่อขา คุณธานีศจะกลับ เขาอยากจะทำลาคุณพ่อค่ะ”

ธานีศ... ใครกันนะ เบญจนึก มีอวางค้างอยู่บนแท่นพิมพ์ คงจะเป็นเจ้าหนุ่มท่าทางโก้ ลูกคนมีเงินคนใดคนหนึ่ง ในกลุ่มที่ส่งเสียงครึกครื้นรื่นเริงอยู่ข้างนอกนั่นเอง

“หรือจ๊ะ” คุณประมุข ยกมือขึ้นโอบบาริธา บอกว่า “ไปซิลูก พ่อจะออกไปข้างนอกด้วย”

‘คุณนี่’ โอบเอวท่านบิดาเดินคลอกันออกจากห้องทำงานไป โดยไม่สนใจเลยสักนิดเดียว ว่ายังมีคนอีกคนหนึ่งนั่งอยู่ในห้องนั้นด้วย.....